

Kozma László

Véreskép

Xántus Keresztes királybíró

I.

A fiának, amely forgott,
Épített egy játékmalmot.
A garatját feltöltötte
És a búzát megőrölte.
Napfény csillant a lapátján
Ezer mese ragyogásán.
Úgy futott a patak árja
Nagyobb víznek oldal-ága.
Mert azt is odavezette,
Lapát dolgozott peregve.
Apró eresztéke forgott
Lisztet őrölt, csillogó port.
Úgy reszketett, nyikorogva,
Jó volt búzára meg rozsra.
Mindent, mit a mező termett,
Őrölt tiszta szeretetnek.

II.

S reggelire, míg fölébredt,
Kenyere sült a mesének.
Azokról, kik egykor éltek,
Vitéz, harcos nemzedékek.
Török, tatár nem tör itt át,
Védik a haza határát.
Magasán, ha fönt a szirtnek
A lármafa veszélyt hirdet.
Amely szélben zúgott zsongva,
Fellobbanjon a fenyőfa.
Messze földre fényes árnya
Szertehull Székelyországra.
Nyergelnek, indulnak nyomba
Harcba, mint lakodalomba.
Kupát ürítnek fenékig.
Vaskezükben kardvas fénylik.
Rianásán riadónak
A székelyek összefognak.
Minden falu küld egyszerre
Hősi népet a seregbe.

Arcukon végzet sötétlik.
Véres kardot visznek végig.
Ki forgatott csatabárdot,
Imádsággal hívják Lászlót.
Ki egykor tatárra támadt,
Órzi Székelyföld meg Várad.

— Pajzsos imádság, szelíd szó,
Maradt népe benne bízó.
Fohászkodik a keresztény
Ma is Csíksomlyón, Gelencén.
Krisztusának szent keresztjén
Felragyog a hősi eszmény. —
S László, ki meg sose retten,
Vélük vágtat a seregben.
Ám ereje a tatárnak
Folyton újul, egyre támad.
Tükröződik ő szemükbe,
Körben égő falvak üszke
Gondolnak a kedvesükre,
Harag szikrázik szivükbe.
Vér omlik a csatatérre:
Keresztelik új reményre,
Védi László s szent imádság
A székelyek szabadságát.
Véres halál lesz a nászból
Alattuk a lovuk táncol.
Székelyek hú társa, szinte
Megszólalnak, felnyerítve.
Mint a mondabeli táltos,
Aki csillagok közt szálldos.
És az égbolt ragyogása
Akár Mária palástja.
Most döntő rohamra készül
Megvívni a bajt vitézül.
Mély sebével meg nem ingó,
Vezeti a királybíró.
Győz a népe. S ő, a bátor
Lehanyatlik a lováról.
Teste nem hull földre mégse,
Áldozata száll az égbe.
— Zúg tatárra ég haragja —
S László lova elragadja.
Emlékére harang szólhat,
Dicsőséget végigkongat.
Szellő fúj a Hargitáról,
Sötét lombú fenyő gyászol.

Olvadásán a havaknak
Friss források megfakadnak.
Útjára virágot szórnak,
Piros rózsá ráhajolhat.
Óvna égi tisztaságot,
Lobognak máriás zászlók.
Egymás felé meghajolva,
Mint a tavaszi fák sorja.
Szirom hullik illatozva,
Nyílik a pünkösdi rózsá.

Utoljára messze nézett,
Emelték a Véresképet.
Hogy hirdesse mindörökre,
Ahol lesújtott az ökle.
Országába visszaárad,
Messzire fut a tatárhad.
Kápolnáján búcsút járnak,
Imádságok égbe szállnak.
Harangszó, ha felzúg messze
Királybíró jó, hirdesse.
Hol áldozat Krisztus vére,
Megérkezik a misére.
Köd omlik a hegyvidékre,
Lobog lovának sörénye.
Mint mennydörgést, egyre hallod
Szavát, amely diadal volt.

III.

Mesét a kis patak perget.
Tág szemmel figyel a gyermek.
S ha csitul a háborúság,
Magot vetnek, tiszta búzát,
Lépésükkel jól kimérik,
Bészórják a földet végig.
Nap növeli, szél cibálja,
Egyre dúsabb a kalásza.
Mese-patak malmán végre
Liszt peregjen, tiszta béke,
S bévetve a kemencébe
Kisüljön a friss kenyérke.
Nemzedékek nőnek újra,
Akár mezőkön a búza.
Mi egyszer volt, őrizzéték
Igazát igaz mesének.
